

Helga Zepp-LaRouche: Efter Aleppos befrielse kan Tyskland forme G20-dagsordenen med en Marshallplan

17. december, 2016 – Den tyske statskvinde Helga Zepp-LaRouche giver i en artikel i den tyske avis *Neue Solidarität*, skrevet den 17. dec., et strategisk overblik, hvor hun latterliggør den tyske regering og efterretningsfolk for at gå med på den absurde anti-russiske og anti-Putin kampagne, som præsident Obama endnu engang har optrappet, fordi det ligeledes går med på geopolitikken.

Helga Zepp-LaRouche bemærker om Syrien, at den syriske regering, med støtte fra Rusland og Iran, var nødt til at benytte udvejen med en militær løsning »for at befri Aleppo og andre dele af Syrien fra ISIS, al-Nusra og andre terroristgrupper«, fordi præsident Obamas fortsatte bevæbning af sådanne grupper udelukkede enhver anden mulighed. Hun anklager desuden alle dem, der refererer til Aleppos »fald« i stedet for til Aleppos »befrielse«, for åbenbart at »stille sig på ISIS' side, dvs., den gruppe, der ikke alene er ansvarlig for utallige dødsfald i Mellemøsten, men også for terrorangrebene i Frankrig og Tyskland«.

Ulykkeligvis »er krigens ulykke den, at der i krigsforløbet finder rædsler sted, især, når krigen raser i mange år og i realiteten er en stedfortræderkrig, der er anstiftet udefra, og disse rædsler frembringer en kæde af rædsler uden ende. Det er derfor så meget desto mere presserende, at alle naboerne i området, Rusland, Kina, Indien, Iran og Egypten, men også Tyskland, Frankrig og Italien, sætter en storstilet

genopbygning af hele Mellemøsten på dagsordenen«. Det faktum, at Donald Trumps udpegede nationale sikkerhedsrådgiver, general Michael Flynn (pens.), har krævet en Marshallplan for Mellemøsten, er forstået, men med en advarsel om, at det »kun kan lykkes, hvis alle de betydningsfulde magter samarbejder og viser folk i dette ødelagte område, at der er et reelt perspektiv for fremtiden. Schiller Institutet har for længst fremlagt et konkret forslag til fremgangsmåden for denne genopbygning, i sit »Projekt Fønix: En genopbygningsplan for Syrien« og for genopbygningen af Aleppo og **forlængelsen af den Nye Silkevej ind i Sydvestasien.**«

I dag er det lige så presserende og nødvendigt at implementere »et omfattende industrialiserings- og udviklingsprogram for Afrika. Det første lille skridt i den rigtige retning er netop taget af den tyske udviklingsminister, Gerd Müller, der har planer om at motivere tyske entreprenører til at investere mere i Afrika. Det er fremskridt, i det mindste i sammenligning med finansieringen fra NGO'er, hvis søndagsprædikener om demokrati og menneskerettigheder stort set intet har frembragt.« Zepp-LaRouche bemærker, at Kina, Indien og Japan allerede er aktive i Afrika med »betydelige investeringer i infrastruktur og industrizoner, alt imens afrikanere indbyrdes helt åbenlyst taler om, at europæerne snart vil være helt irrelevante på kontinentet, med mindre deres ligegyldighed over for Afrika meget hurtigt ændrer sig«.

Med hensyn til kansler Merkel, så meddelte hun i et videobudskab, at Tyskland ønsker at gøre Afrikas udvikling til et hovedtema på G20-topmødet i Hamborg i juli næste år, som Tyskland vil præsidere. »Forberedelser til dette topmøde og dernæst selve topmødet kunne blive et vendepunkt for genopbygningen af Mellemøsten og industrialiseringen af Afrika, men kun, hvis den tyske regering tilslutter sig den høje standard, som Kina satte under sidste års G20-topmøde i Hangzhou, hvor præsident Xi Jinping lovede, at Kina ville være forpligtet over for industrialiseringen af Afrika.«

Hvis derimod, fortsætter Helga Zepp-LaRouche, Merkels program for Afrika fremmer politikken med »dekarbonisering af verdensøkonomien«, som blev fremlagt på en pressekonference i Berlin den 13. dec. i forventning om, at Tyskland overtager G20-formandsskabet i 2017 med Joachim »John« Schellnhuber, Kommandør af Det britiske Imperium, og Dirk Messner, så »vil Tyskland komme i miskredit, de asiatiske lande vil udvide deres indflydelse i Afrika, og Europa vil marginalisere sig selv. Den verdensomspændende revolution, der er i gang, retter sig netop imod denne tyndt forklædte, **neokolonialistiske politik, som Schellnhuber eksemplificerer**«.

Tyskland kunne møde udfordringerne i 2017 på helt andre måder, konkluderer Helga Zepp-LaRouche, nemlig ved at tage imod Kinas tilbud om win-win-samarbejde omkring opbygningen af den Nye Silkevej, som *EIR* og Schiller Institutet har promoveret. Tyskland kunne på denne måde blive »en kraft for det gode« i 2017.